

Не било намѣрението на Енева, да продължава и служи въ русскитѣ войски. Скоро той, получилъ позволение да ги напустне и на 31-й Октомвйй 1884 год. отново постѣпилъ на служба въ румелийската милиция, като билъ произведенъ въ чинъ *подпоручикъ*, съ зачисление на служба, въ първата Пловдивска дружина. Но не билъ честитъ да се радва много на новото си положение, придобито съ толкози мъжки и скитания; скоро починали да се разнасятъ слухове, за нѣкакъвъ си таенъ комитетъ, за съединението на двѣтѣ Българи и пр. Съ нетърпение слѣдѣлъ той, за всичкитѣ тѣзи слухове, които не закѣснѣли да се сбжднѣтъ на знаменитий 6-й Септемврий. На всичкитѣ народни движения, радости и въсторги, Еневъ, билъ зритель, въ самото недро на избухналата революция — г. Пловдивъ, подиръ което скоро настѣпилъ редъ и за него, да начене по-видна дѣятелность. Назначили го да командува 2-ра рота, отъ № 2 пѣша Пловдивска дружина, съ която взелъ участие въ всичкитѣ движения и съсрѣдоточения по турската граница — до самото обявяване войната отъ Сърбия.

Неисказано било възмѣщението на подпоручика Енева, отъ постѣпката на братята сърбе и той билъ единъ изъ числото на първитѣ, които като соколи прѣхврѣгнахъ прѣзъ гори и планини на знаменитата Сливница.

На 5-й Ноемврий вечеръта, Еневъ, пристигналъ съ ротата си и на другий день